

Sygn. akt : II Ka 347/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący : SSO Jerzy Pałka /spr/

sędziowie : SSO Artur Bobiński

SSO Marek Konrad

protokolant: Anna Nierubiec

w obecności prokuratora: Andrzeja Ołdakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016 r.

sprawy: M. Z.

oskarżonego z art. 279§1 kk

z powodu apelacji oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 18 maja 2016 r. sygn. akt II K 609/15

Orzeka:

1/ Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

2/ Zwalnia oskarżonego od kosztów i opłat sądowych za II instancję przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 347/16

UZASADNIENIE

S. S., M. Z. i R. M. zostali oskarżeni o to, że :

I. W dniu 14 maja 2015 roku około godz. 06.50 na terenie stacji paliw (...) w miejscowości M. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do automatów do gier o niskich wygranych, znajdujących się w niezamkniętym kontenerze w ten sposób, że po uprzednim wyważeniu klap frontowych prowadzących do wnętrza urządzeń, dokonali kradzieży pieniędzy w kwocie 3 400 złotych na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...)

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

II. w dniu 14 maja 2015 roku w godzinach 04.00-05.00 w miejscowości Ł. ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali kradzieży z włamaniem do automatów do gier o niskich wygranych, znajdujących się w niezamkniętym kontenerze w ten sposób, że po uprzednim wyważeniu klap frontowych prowadzących do wnętrza urządzeń, dokonali kradzieży pieniędzy w kwocie 3 000 złotych na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...)

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 18 maja 2016 roku w sprawie II K 609/15

I. M. Z. uznał za winnego dokonania zarzuconych mu czynów ustalając, że dopuścił się ich działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu i na podstawie art. 279 §1 kk w zw. z art. .91§1 kk przy zastosowaniu art.4§1 kk skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności

II. na podstawie art. 33 §2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 20 (dwudziestu) złotych

III. na podstawie art.63§1 kk na poczet kary pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania oskarżonego w dniach 14 i 15 maja 2015 r. uznając go za równoważny dwóm dniom pozbawienia wolności

IV. na podstawie art. 46 §1 kk orzekł wobec oskarżonych S. S., M. Z. i R. M. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego (...) spółki z o.o. w W. kwoty 6400 (sześć tysięcy czterysta) złotych

V. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie po 770 (siedemset siedemdziesiąt) złotych od każdego z nich, w tym po 660 (sześćset sześćdziesiąt) złotych opłaty

Powyższym wyrokiem skazani zostali oskarżeni S. S. i R. M. wobec których powyższy wyrok uprawomocnił się.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony M. Z.. Oskarżony wyrokowi zarzucił :

- rządzące naruszenie prawa które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia w postaci naruszenie prawa do obrony w aspekcie formalnym, co wypełnia dyspozycję art. 439 § 1 pkt 10 i 11 kpk w zw. z art. 6 k.p.k.

- obrazę przepisów prawa procesowego mogące mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 kpk) poprzez naruszenie norm zawartych w art. 2 § 2 kpk i art. 7 kpk poprzez orzeczenie na podstawie niedostatecznie ustalonych faktów oraz poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów

- rażącej niewspółmierności kary (art. 438 pkt 4 kpk) orzeczonej wobec oskarżonego w wyroku w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności mając na uwadze propozycję dobrowolnego poddania się karze od oskarżyciela publicznego w wymiarze kary grzywny w wysokości blisko 14000 złotych i ustalonej dziennej stawce grzywny 20 (dwudziestu) złotych złożoną w wysłanym korespondencyjnie piśmie

Na podstawie art., 437 § 1 i 2 kpk oskarżony wniósł o :

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej Instancji ewentualnie o

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 9 w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 3 lat

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego jest oczywiście bezzasadna i nie została przez Sąd Okręgowy uwzględniona.

Po przeanalizowaniu zarzutów skarżącego Sąd Odwoławczy stwierdził, że procedowanie Sądu I instancji nie jest obarczone żadnym uchybieniem.

Apelujący podnosi, że nie był powiadomiony o terminie rozprawy i naruszone zostało jego prawo do obrony.

Twierdzenie skarżącego nie jest zasadne. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego – postanowienie z dnia 8 października 2014 roku II Kz 60/14 Nie można mówić o naruszeniu prawa do obrony w sytuacji, gdy oskarżony z

tego prawa rezygnuje, nie informując sądu - przy aktualnych możliwościach technicznych - o miejscu swojego pobytu. Przepis art. 139 k.p.k. nie różnicuje powodów "nie przebywania pod wskazanym adresem", a zatem nie jest uprawnione twierdzenie, iż fakt ten musi wynikać tylko z własnej woli strony, a nie z przymusowego osadzenia w zakładzie karnym.

Faktem jest, że oskarżony wiedział o toczącym się postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Ostrołęce. Oskarżony odbierał osobiście korespondencję zarówno z Prokuratury Rejonowej w Ostrołęce jak również korespondencję z Sądu Rejonowego w Ostrołęce w tym zawiadomienie o terminie rozprawy (k. 337, 342, 374). Oskarżony nie stawiał się na żaden termin rozprawy.

Rozprawa na której zapadł wyrok, miała miejsce w dniu 18 maja 2016 roku. Odpis wyroku oskarżony odebrał w dniu 14 czerwca 2016 roku przebywając w Zakładzie Karnym w B..

Sąd odwoławczy uznał, że zawiadomienia o terminie rozpraw zostały doręczone prawidłowo, przy czym sąd ten nie miał jakichkolwiek danych, iż oskarżony przebywa w zakładzie karnym. Oskarżony wiedząc o tym, że sprawa jest na etapie postępowania sądowego nie zawiadomił o fakcie pozbawienia wolności sąd rejonowy, chociaż miał na to wystarczająco dużo czasu. W tym ujęciu nie sposób stwierdzić, aby doszło do naruszenia przepisów o doręczeniu zawiadomienia, skoro oskarżony nie przebywał pod wskazanym przez siebie adresem i nie powiadomił o tym sądu, pomimo, iż wiedział o toczącym się postępowaniu. Przepis art. 139 k.p.k. nie różnicuje powodów "nie przebywania pod wskazanym adresem", a zatem nie jest uprawnione twierdzenie, iż fakt ten musi wynikać tylko z własnej woli strony, a nie z przymusowego osadzenia w zakładzie karnym. Skoro takiego zróżnicowania w tym przepisie nie ma, to wyprowadzania wniosku, że przepis ten dotyczy tylko osób przebywających na wolności - z racji unormowania zawartego w art. 75 § 1 k.p.k. - nie ma wystarczających podstaw wykładniczych. Przepis art. 75 § 1 k.p.k. dotyczy sfery obowiązków procesowych oskarżonego, których zaniechanie może skutkować podjęciem wobec niego środków zapobiegawczych, ale nie obejmuje swoim unormowaniem kwestii skutków doręczenia zawiadomienia lub wezwania. Te ujęte są w art. 139 k.p.k. w sposób autonomiczny. Uwagi te należało poczynić, aby wykazać, że nie było obarczone rażącym naruszeniem prawa procedowanie w niniejszej sprawie. Nie można mówić o naruszeniu prawa do obrony w sytuacji, gdy oskarżony z tego prawa rezygnuje, nie informując - przy aktualnych możliwościach technicznych - sądu o miejscu swojego pobytu.

Odnośnie rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, zarzut ten również nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd odwoławczy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy, jak również zgadza się z oceną prawną zachowania oskarżonego w kontekście ustalonych prawidłowo faktów. Wbrew zarzutom skarżącego Sąd odwoławczy nie dostrzegł przesłanek racjonalizujących twierdzenie, że wymierzona oskarżonemu kara za wskazane przestępstwa dotknięta jest rażącą niewspółmiernością.

Na wstępie przypomnieć należy, że orzekanie o karze ma charakter indywidualny a proces wyboru i miarkowania właściwej in concreto represji karnej jest w pewnym zakresie subiektywny. Dlatego też ustawodawca określając w art. 53 kk zasady i dyrektywy modelowego orzekania o karze pozostawia sądowi określony zakres swobody w jej wymierzaniu.

Rażąca niewspółmierność kary zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie art. 438 pkt 4 kpk nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby również w potocznym znaczeniu tego słowa „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku dokładnie wskazał jakimi motywami kierował się wymierzając oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd kierował się przede wszystkim wysoką społeczną szkodliwością czynów popełnionych przez oskarżonego. Ponadto oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną sądownie, zdemoralizowaną. Wymierzając karę, sąd bierze pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona

osiągnąć. W ten sposób ustawodawca wskazuje prewencję indywidualną jako jeden z podstawowych elementów decydujących o surowości represji. Orzekane wobec oskarżonego kary nawet izolacyjne nie spełniają swojego celu, gdyż oskarżony nagminnie narusza porządek prawny. Nie ma żadnych podstaw aby Sąd złagodził karę wymierzoną oskarżonemu i orzekł karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Z tych względów z mocy art. 437 § 1 kpk orzeczono jak wyżej.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłatach orzeczono za zasadzie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych z późniejszymi zmianami